

Vietnamesernes forrådtte revolusjon

Det er nødvendig å endre syn på de vietnamesiske lederne. (Bildet er fra et solidaritetsmøte for Vietnam, i mai 1977.)

INDOKINESISK FØDERASJON

Det vietnamesiske folket har ei stolt historie. I 30 år førte de en innbitt kamp mot franske, japanske og amerikanske inntrengere, og deres eksempel oppdro og inspirerte en hel generasjon av politisk bevisst ungdom i Norge. 4 år etter frigjøringa av landet opptrer Vietnam sjøl som okkupert makt. Med ryggdekning i en samarbeidsavtale med Sovjet fra høsten 1978 har 10 divisjoner (over 10 000 vietnamesiske soldater) kryssa grensa til Kampuchea og innsatt et marionette-regime i Phnom Penh.

Det vietnamesiske folket har absolutt ingen interesse av å okkupere andre lands territorier. Vietnams arbeidere og bonde-masser er forrådt av sine egne ledere som har forvandla Vietnam fra ei viktig anti-imperialistisk kraft til ei brikke i Sovjets militærstrategiske spill i Asia. (Den må være ytterst politisk svaksynt — eller forbrytersk uvitende — som ikke ser at det er Bresjnevs Sovjet som styrer det hele.) Å vise solidaritet med det vietnamesiske folket i dag, betyr å gå i mot den nye vietnamesiske herskerklassens politikk, det betyr å støtte Demokratisk Kampuchea mot invasjonen. Bare på den måten opprettholder vi en konsekvent støtte til de vietnamesiske folke-massene, bare på den måten kan vi vise vår respekt for det vietnamesiske folket, dets historie og lange kamp for frihet og uavhengighet. Det går derfor ei ubrutt linje fra solidaritetsarbeidet for Vietnam i 60- og tidlig i 70-åra fram til solidaritetsarbeidet for Demokratisk Kampuchea i dag.

I det vietnamesiske kommunistpartiets program fra 1951 blir det yttra et ønske om en framtidig forening av Laos, Kampuchea og Vietnam. Vietnam ville bli den sjølsagte lederen for en slik indokinesisk føderasjon. (Ideen om føderasjonen hadde dukka opp allerede i 30-åra.) I 1967 fikk FNL baser på kampucheanisk territorium etter forhandlinger mellom PRR og prins Sihanouk. Ett vilkår for baserettighetene var at PRR anerkjente den daværende grensa mellom de to landa. Brevierlinja ble altså i 1967 akseptert som grenselinje mellom Kampuchea og Vietnam, og det av folk som i dag har ledende poster i den vietnamesiske regjeringa. Sihanouk sikra seg dermed en garanti mot vietnamesisk ekspansjon i framtida i det Vietnam anerkjente Kampuchea som en sjølstendig, uavhengig nasjon. Etter frigjøringa i 1975 fremma Vietnam igjen forslag om føderasjon. Avisa «Orientering» hylla dette forslaget i et stort oppslag på forsida. Det er derfor blank løgn når enkelte SV-ere (som Kjetil Paulsen i Studentersamfunnet f.eks.) påstår at ideen om en indokinesisk føderasjon har ligget død siden 1951 for så å dukke opp i Beijing-propaganda i 1978. Ønsket om føderasjonen finnes fortsatt hos det vietnamesiske lederskapet, og er ei viktig drivkraft bak intervensjonen i dag.

GRENSEKONFLIKTEN – ET LEDD I FØDERA- SJONSPLANENE

Helt fra 1975 har det vært trefninger i grenseområdene mellom Vietnam og Kampuchea.

Det er vanskelig å si noe sikkert om hvem som har angrepet hvem, om Kampuchea har drevet terror på vietnamesisk side eller omvendt. Øyenvitneskildringer kan fortelle om landsby-massakrer på vietnamesisk side, angivelig foretatt av Khmer-soldater. Men det er et stort problem behefta med disse øyenvitneskildringene: Hvorfor skulle Khmer-soldater massakrere sine egne landsmenn? Landsbyene det refereres til ligger nemlig i Khmer-befolkta områder, områder som tildels har vært prega av motstand mot de vietnamesiske myndighetene og sympati for Demokratisk Kampuchea. Militærtaktiske hensyn gjør det derfor sannsynlig at massakrene har vært ledd i en opprenskningsaksjon i grenseområdene — foretatt av vietnameserne sjøl. Vi tviler ikke på at de har funnet sted, men det er bare vietnamesiske myndigheter som i siste instans er kilden bak påstandene om kampucheanisk terror. Og de vietnamesiske lederne har løyet før.

Grensa mellom de to landa ble altså anerkjent i 1967. Kampuchea har aldri sett på grenselinja som noe problem det måtte forhandles om, og derfor nekta også Pol Pot å stille opp til forhandlinger i 1977. Først etter at vietnamesiske styrker hadde marsjert 30 km inn på kampucheanisk territorium i januar/februar 1978 var Pol Pot villig til å forhandle, men da først etter at de vietnamesiske styrkene hadde trukket seg tilbake. Som kjent måtte vietnameserne slås tilbake, og seinere på våren '78 foreslo Pol Pot-regimet forhandlinger — om ikke annet så for å stadfeste — friske opp — avtalen fra '67. Nå nekta Vietnam.

Det kan være sann at oljefor-komstene på Kampucheas kontinental sokkel har fått vietnameserne til å angre på '67-avtalen. De vil sikkert ha olja sjøl. Men all sannsynlighet taler for at «grenseproblemene» bare var en av flere innledende manøvre i et større prosjekt: Tvingen innlemming av Kampuchea i en indokinesisk føderasjon, under Vietnams og til sjuende og sist Sovjets ledelse. I alle fall er det en smule underlig at vietnameserne er usikre på ei grense de sjøl har forhandla seg fram til!

SV'S «ANALYSE»

SV mener at Vietnam er et offer for stormaktsspill. At den vietnamesiske ledelsen består av umælende krek — prisgitt verdenspolitikkenes kastevinder. SV mener dessuten i dag at Pol Pot-regimet var et terrorstyre, og de foretar en tidsmessig sjølkritikk på at de tidligere ikke har hengt seg på CIA-hetsen mot Demokratisk Kampuchea. I dag har de gjort det, fordi Moskva og Hanoi har gjort det før dem. SV's argumentasjon er stort sett som følger:

Kina — som trappa ned hjelpa til Vietnam etter 1975 tvang Vietnam inn under Sovjets beskyttende paraply. USA — som ikke utbetaler de lofte krigerstatingene setter landet i en håpløs økonomisk situasjon. Kampuchea har, sier vietnameserne og SV, drevet med stadige overfall i grensestrøka, og forstyrra livsviktig produksjon der. Vietnam

kom som en følge av alt dette i en ytterst prekar situasjon, og siden Pol Pot allikevel var en despot er det helt forståelig at invasjonen måtte komme. Enkelt og greit... (?)

Det SV-generalene ikke gjør, er å se på de indre forutsetningene i det vietnamesiske samfunnet sjøl, og de nåværende ledernes syn på Sovjets rett til å bakke opp invasjoner hvor det måtte være. De vietnamesiske lederne støtta invasjonen i Tsjekkoslovakia i 1968. De støtter kubanske tropper i Angola, og de støtter Sovjet og Cuba i Etiopia — mot de eritreiske frigjøringsbevegelsene. (Her er SV og Vietnam uenige i 2 av 3 mulige tilfelle.)

De økonomisk/sosiale forholda i Vietnam er prega av stor mangel på nødvendige matvarer, av kronisk massearbeidsløshet og av en utbredt korrupsjon. Dette er erkjent av vietnamesiske ledere og av bl.a. formannen i Vietnambevegelsen i Norge: Odd Bach. Med andre ord er det saker og ting som tyder på at den politiske linja til Vietnam følger har lite eller ingenting med sosialisme å gjøre. Samarbeidsavtalen (les: Militæravtalen) med Sovjet fra i fjor høst skulle være en pekepinn på at det heller ikke blir lagt overvettas stor vekt på «frihet og uavhengighet». Vår oppfatning er at det vietnamesiske lederskapet er revisjonistisk, ikke-marxistisk. Istedenfor å tilfreds-

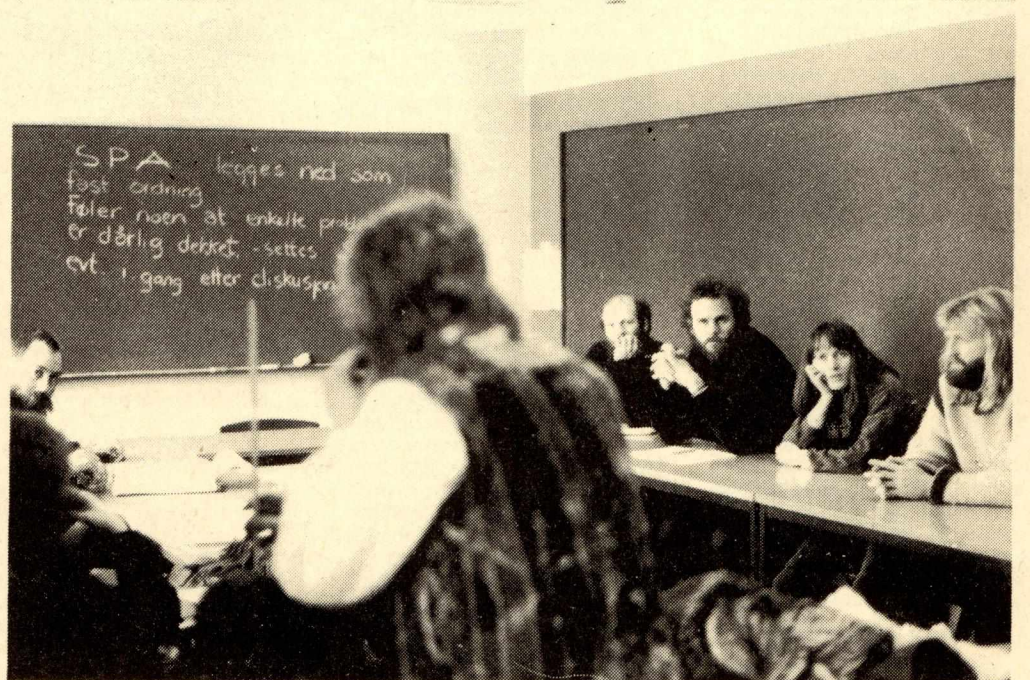
stille folks behov og stole på egne krefter, har de gjort seg avhengig av ei supermakt, både økonomisk og militært. (Vietnam kunne umulig finansiert invasjonen i Kampuchea alene.) Og da er det sjølsagt at de også deltar som et redskap i verdensstrategien til beskytteren sin.

SV — VIRKELIGHETS- FJERNE ATNI-MARXISTER

SV's «analyse» er udialektisk og idealistisk. Den tar ikke utgangspunkt i de faktiske politiske og økonomiske forholda i det landet som handler — for å forklare handlingen, men legger all vekt på ytre faktorer som de vietnamesiske lederne ikke rår over. Og ledende SV-hjerner greier ikke å tenke seg at det er en sammenheng mellom den politiske linja herskerne i Vietnam står for, de elendige sosiale forholda i landet og slavebindinga til Sovjet. Men det er forståelig at de ikke greier det. Det er forståelig at de tror Vietnam har fredelig, egentlig defensiv hensikter med invasjonen, når SV-lederne sjøl betrakter Vietnams oppdragsgivere i Kreml som anti-imperialister. Men forsvaret er det ikke.

F.E.

Diskusjonsdagar på sosialpedagogikk

Kampucheaspørsmålet, SV og kildekritikk

HVORDAN VIETNAMESENE LJUGER

1) I 1977 ga vietnameserne ut ei bok om Demokratisk Kampuchea, boka foreligger på fransk. Beskrivelsen som blir gitt av Pol Pot-regimet er så grovt løgnaktig at boka foreløpig har vært holdt utafor debatten her hjemme.

2) I forbindelse med prins Sihanouks FN-besøk i januar i år, presenterte den sovjetiske representanten i Sikkerhetsrådet et telegram som angivelig skulle ha kommet fra det nye regimet i Phnom Penh. Telegrammet fortalte at «opprørsfrontens» (KNUFNS) utenriksminister ville komme til FN om et par dager og at prins Sihanouk derfor måtte avvise som representant for Kampucheas regjering. Etter kinesiske protester og senere undersøkelser ble det klargjort at telegrammet var falskt. Det var ikke produsert i Phnom Penh, for det fins ingen telegraf-forbindelse mellom Phnom Penh og New York — derimot var det produsert på den vietnamesiske FN-delegasjonens kontor!

3) Alle vet — eller burde vite — at «opprøret» i Kampuchea var en gigantisk vietnamesisk invasjon. Men i følge Hanoi Radio fins det ingen (vel, noen ganger fins det noen) vietnamesiske styrker i Kampuchea. I Norge er det nå bare NKP som tør å gjenta disse løgnene, sjøl SV har blitt pinlig klar over at det er løgner.

4) Hanoi Radio kan videre melde at folk i Kampuchea gledesstrålende vender tilbake til byene etter at det nye regimet overtok makta. NY TID trur på dette. Men faktum er at i byene i Kampuchea er det nesten ingen industri og bare en liten matproduksjon. Da det er tvilsomt om folk «gledesstrålende» går «en sikker hungersnød i møte, kan ett av to være tilfelle: Enten så ljuger Hanoi Radio (ikke for første gang), eller så tvinger de vietnamesiske soldatene folk inn

til en ussel tilværelse i byene, i et kynisk forsøk på å framstille seg som bysivilisasjonens forsvarende.

Dette var noen eksempler på hvordan vietnamesiske myndigheter tar i bruk de mest uhyrlige propagandaløgner for å forsvare overgrepene sine. Det er aldri kommet lignende eksempler på kampucheansk uetterrettelighet. Tvertimot blir de meldingene Radio Demokratisk Kampuchea sender stort sett bekrefte av vestlige observatører.

SV-LEDERNES ENSIDIGHET

Vår påstand er at SV-ledelsen har ei nærmest usvikelig tru på vietnamesisk og sovjetisk propaganda om Kampuchea-invasjonen. Bare når propagandaen motsier seg sjøl, eller det blir politisk umulig å ta den for god fisk, oppstår det tvil. Men da går det gudskjelov an å snakke om noe annet, f.eks. om Stalin.

Vi skal ta for oss hvilke kilder SV har å holde seg til når det gjelder to sentrale SV-teser: 1) Pol Pot-regimet var tyrannisk, og 2) KNUFNS (opprørsfronten) er en virkelig frigjøringsfront.

FORHOLDA I KAMPUCHEA UNDER POL POT

Det som blir påstått av SV i dag, ble påstått av USA-imperialismen allerede i 1975. Flyktningerapporter kunne fortelle om massehenrettelser og tvangsarbeid. Den kampucheanske bonden måtte tvinges til å dyrke den risen han levde av, og nektet han ble han selvfølgelig skutt på en. Folk ble tvangsflyttet ut av byene osv., osv. Rent bortsett fra at alle fikk mat, klær og arbeid var det forferdelige tilstander.

Vi vil ikke påstå at ingen følte de hadde grunn til å flykte fra Demokratisk Kampuchea. Det

er hardt å bygge opp et krigsherja land. Intellektuelle og byfolk fikk nødvendigvis store problemer med å tilpasse seg hardt (men oftest helt nødvendig) arbeid på landsbygda; det kan ha forekommet overgrep, og endelig ble det sannsynligvis ført en tildels feilaktig politikk overfor nasjonale borgere og privilegerte byfolk. Derfor avviser vi heller ikke alt som flyktningene kan fortelle. Men derfra og til å godta alt er et langt sprang. Dette spranget foretok SV-ledelsen over natta, da Moskva og Hanoi gikk god for hetsen.

Hvorfor tar SV utelukkende hensyn til flyktningerapportene? Hvorfor får ikke SV antydning til motforestillinger når den svenske ambassadøren i Thailand kan fortelle om langt mer «normale» tilstander i Demokratisk Kampuchea. Hvorfor tar SV overhodet ikke hensyn til rapportene fra det jugoslaviske fjernsynsteamet og fra en rekke delegasjoner (deriblant en norsk) som har besøkt landet på kryss og tvers. De har ikke sett de forholdene SV kaller et «nyasiatisk despoti». De har ikke sett tvangsarbeid. Derimot har de sett hardt arbeidende og fornøyde mennesker. Hva er det, SV, som gjør den notorisk løgn-

aktige Hanoi Radio til mer troverdig enn den avdøde Indokina-kjenneren Malcolm Caldwell? Caldwell var før han døde en varm forsvarer av Vietnam, men han så heller aldri at forholda i Demokratisk Kampuchea var despotiske.

DEN SÅKALTE «OPPRØRSFRONTEN», KNUFNS

3. desember 1978 erklærte Hanoi Radio at det var dannet en kampucheansk «frigjøringsbevegelse». I ledelsen for denne bevegelsen sto en viss Heng Samrin, ifølge vietnameserne en veteran fra den kampucheanske frigjøringskampen mot USA-imperialismen. Fram til mai '78 var denne Heng Samrin — fremdeles ifølge vietnamesiske opplysninger — en av Pol Pot's sjefsdespoter, da kom han på bedre tanker og ble progressiv. Heng Samrin har visstnok også stått i spissen for et mislykket statskupp, mislykket fordi det totalt mangla folkelig støtte. Men i dag har Heng folkelig støtte (sannsynligvis) sier SV. Hva bygger de det på? Jo, på vietnamesisk propaganda, gjengitt i diverse vestlige aviser og tids-

skrifter. (Og når vestlige aviser gjengir vietnamesisk propaganda, blir det hele mer «troverdig».)

SV vet at alle opplysninger om Heng Samrin og KNUFNS kommer fra Vietnam, og til slutt så erkjenner SV-ledere åpent at vietnamesisk propaganda ikke er til å stole på. Ut fra all denne kunnskapen foretar SV's brave ideologer en rekke logiske kortslutninger, og kommer fram til følgende geniale konklusjon: KNUFNS er uten tvil en virkelig frigjøringsbevegelse med (brei?) støtte hos de kampucheanske folkemassene. Fronten har dessuten et progressivt politisk program siden den vil oppheve både tvangsekteskap og tvangsarbeid. Derfor fortjener den vår støtte.

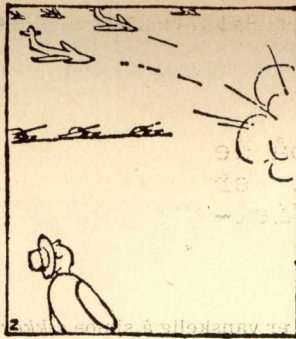
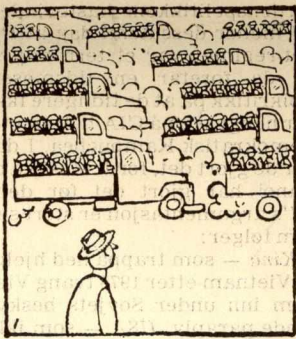
SV vet at KNUFNS i dag regjerer på vietnamesernes befaling. (Det falske FN-telegrammet er bevis godt nok.) SV vet at KNUFNS aldri ville inntatt Phnom Penh uten 100 000 vietnamesiske soldater i ryggen. SV kan ikke vite om KNUFNS har støtte i folket, om det er mer enn en eksilbevegelse.

SV MÅ FORKLARE KILDEBRUKEN SIN

Ledende SV'ere har etterhvert blitt pressa til å støtte kravet om at de vietnamesiske styrkene må trekkes ut av Kampuchea. Det er positivt. Men det er samtidig dypt tragisk at de overhodet ikke stiller krav om et sjøkritisk forhold til kilder i all den øvrige propagandaen de sprer om forholda i Indokina i dag. Vi mener å ha påvist at argumentasjonen til SV — om Pol Pot og Heng Samrin — ikke holder vann. Hvis SV i framtida har håp om å bli tatt alvorlig, må de avkreftte ryktene om at sløvsinnet er i ferd med å konsolidere seg i organisasjonens toppsjikt. Det burde være liten grunn til å følge KUL på det punktet. (Se egen artikkel).

What did the correspondent find out in Phnom Penh.

Samles den «udogmatisk venstresida»?

Sist høst startet en rekke enkeltpersoner, Universitetet SV samt Oktobergruppa (trotskistene) et prosjekt de kalte Sosialistisk Forum (SF). Dette samarbeidet tok sikte på å arrangere diskusjonsmøter på Blindern om aktuelle politiske temaer. Målsettingen var i følge SF selv å stimulere til debatt innad i det de har døpt «den udogmatisk venstresida» (dogmatikerne i denne sammenheng er antakeligvis oss i NKS). Denne virksomheten har nå pågått i et drøyt halvt år, og vi finner grunn til å markere jubileet med aldri så liten en omtale. Dette fordi møteserien har reist en del spørsmål av varierende karakter, og dels fordi man har fått avdekket noe av det politiske mismøtet som preger selvtnevnte marxister i det intellektuelle miljøet i dag. Selvsagt bør vi i rettferdighetens navn legge til at SF har leiet møtelokaler på Blindern, og har derfor krav på lokal interesse. Vi kan ikke foreta en grundig og tilfredstillende analyse av arbeidet deres, plassen tillater ikke det.

HUNDRE BLOMSTER?

Den økonomiske krisa, den politiske situasjonen i dag, utviklingen i Øst-Europa,

strategien for kampen for sosialismen er noen av de temaer som har samlet i gjennomsnitt 30 personer og langt flere tankeretninger til SFs møter i den tida de har eksistert. Mange innledninger er blitt holdt, og svært mange tenkte løsninger på kapitalismens skjebne blitt presentert i debatten. Det sier seg selv at det ikke lar seg gjøre å gjengi de standpunktene som har vært framme verken i detalj eller reint summarisk. Grovt sett kan vi slå fast at så godt som hele den politiske flora fra «rød-grønn» populisme til teorier om total, fullstendig og samtidig verdensrevolusjon trives bra og spirer godt i Forumet.

«EKSPERTFORUM»

Dette er etter vår mening en noe treffende konklusjon etter iallefall høstens møteserie. Problemstillingene var vagt formulert, og diskusjonen led dessverre altfor mye under det. En stygg tendens til finurlig «ekspertforum» fikk bre seg i for stor grad. I vårsemesteret bærer imidlertid både program og de tre første møtene bud om at de ansvarlige har erkjent dette, og gjort en innsats for å endre det. (se faksimile) Møtet om Indokina onsdag 7/2 var

et tydelig eksempel på dette. Oktobergruppa holdt en lang og på mange måter interessant innledning om både historiske og andre røtter for dagens motsetninger og tragiske utvikling. Foredraget var framfor alt langt mer konkret og rettet inn på å vekke motforestillinger, og dette gjorde at folk kunne føre en mer forståelig og faktaorientert diskusjon. Dessverre ble her (som alltid) tida for knapp, og viktige spørsmål måtte ligge. Spørsmål som de interne forhold i Kampuchea og Vietnam i tida 70-75 og 75-78, Vietnams utvisning av den kinesiske befolkningen i landet, Sovjets betydning for Vietnam osv.

Sosialistisk Forums målsetting er som før nevnt å få en debatt blant de udogmatisk venstreorienterte studentene.

Likevel vil vi kritisere SF for et par ting som vi mener er feil av en alvorlig sektersk karakter. Det er for lett-vint av SF å betegne alle feil under sosialismen, og alle overgrep mot arbeiderklassen i dagens Øst-Europa som et utslag av stalinisme, og at mao-stalinistene har brakt sosialismen i miskreditt. Det blir lett mystisisme og teologi med en sånn grunnhold-

ning til politiske spørsmål. Videre er det ikke alltid like fruktbart å konstant dvele ved problemstillinger som sosialismens mulighet/umulighet slik vi har inntrykk av gjøres på SF-møtene. Det blir i beste fall luftige drømmerier og fantasier istedenfor realitetsvurdering og vitenskap.

KAN IKKE ERSTATTE DNS

Reint praktisk mener vi også at SF er totalt uegnet til å erstatte DNS som politiske møtestedet Oslo-studentene, i og med at hovedtyngden av dem som står bak Sosialistisk Forum dette semesteret stiller i DNS under navnet Sosialistisk Front, oppfordrer vi dem til å prioritere den politiske kampen i Studenter-samfunnet.

Disse summariske innvendigene betyr imidlertid ikke at SF er søppel uten videre. Det som er reelt positivt er at det hersker en avslappet atmosfære på møtene som gjør det lett for politisk uerfarne og usikre folk å ta ordet. Å tilbringe onsdagskvelden i Blindernkjeller'n fra kl. 18.00 og utover er således ikke det verste alternativet. Billig mineralvann og øl er også å få kjøpt.

R.R.

MØTETEMAER

ONSDAG 28. FEBRUAR: NKP, KOMINTERN OG NORGE 1940 - HVEM SVIKER?
INNLEDER FRA 'SOCIALISTISK FORUM' OG DAG - SOLSTAD ER INVITERT

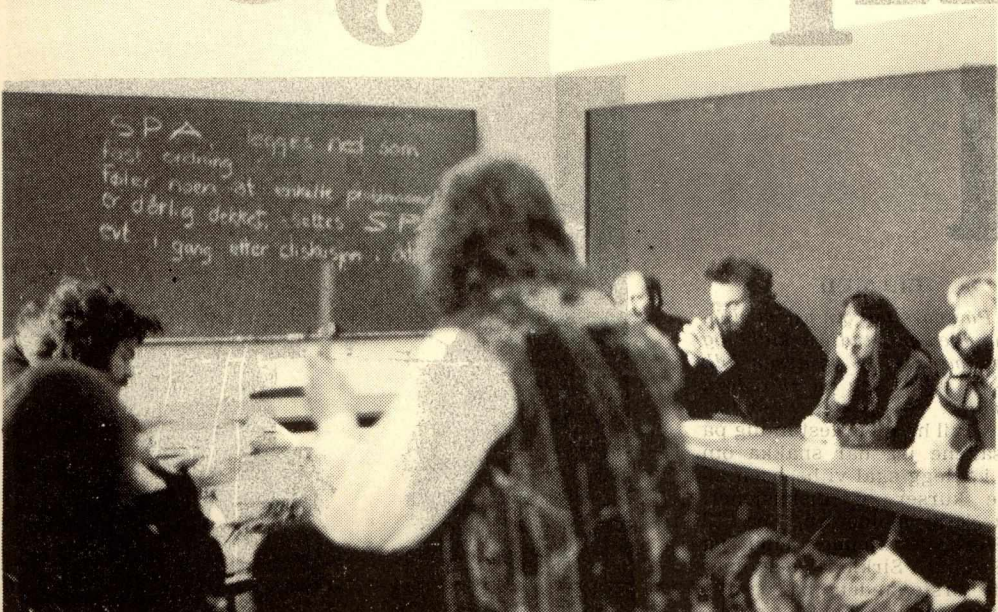
ONSDAG 7. MARS: HUNDRE BLOMSTER BLOMSTRER I KINA
INNLEDER FRA 'SOCIALISTISK FORUM'

ONSDAG 14. MARS: KULTURREVOLUSJONEN I KINA (OG DENS ETTERSPILL)
INNLEDER FRA 'SOCIALISTISK FORUM'

ONSDAG 21. MARS: UTGANGSPUNKTER FOR EN ANALYSE AV SOVJETUNIONENS KARRIERE
INNLEDER FRA 'SOCIALISTISK FORUM'

Fra Sos.Forums program.

Diskusjonsdagar på sosialpedagogikk

Sos. Ped. studenter aksjonerer.

I perioden før 2. februar gjennomførte studentar og lærarar ein vellukka aksjonsperiode for å samle stønad for sitt syn på korleis faget skulle sjå ut etter at prøvetida var gått ut. Over 40 organisasjonar sendte stønad og om lag 3700 personar skreiv under på kravet om at faget fortsatt skulle bygge på deltakerstyringa som pedagogisk prinsipp.

KOLLEGIEMØTET 2. FEBRUAR

2. februar hadde det Akademiske Kollegium møte for å avgjere framtida til faget. Dei vedtok at Sosialpedagogikk (SPA) skal vidareførast, men med visse endringar. SPA sitt forslag gjekk ut på at faget skulle organiserast som eigen fagleg og organisatorisk einheit ved Pedagogisk Forskningsinstitutt (PFI). Kollegiet fatta derimot vedtak om at SPA skulle leggjast under PFI sitt styre og råd.

Eit sentralt punkt i diskusjonen har vore deltakerstyringa. Hittil har fellesmøtet vore det øvste organet på faget og studentane hatt fleirtal i alle organ. SPA har grunnjeve dette pedagogisk. Kollegiet fatta her vedtak om «generell deltakerstyring, slik SPA selv beskriver det, kan ikke opprettholdes etter prøveperiodens utløp». Kollegiet vedtok istaden å opprette eit undervisningsutval for SPA. Både mandat og samansetning av dette skal vurderast vidare av eit utval under Kollegiet.

DISKUSJONSDAGAR

SPA har no nett sett av to dagar til diskusjonar kring dette vedtaket om kva det tyder i høve

til deltakarstyringa, om korleis ein skal stille seg til vedtaket og kva ein skal gjera vidare.

KVA ER OPPNÅDD?

Imidlertid fekk SPA og i gjennom ein del av det dei har kjempa for: jobbinga i grupper, gruppebedømming som ein del av vurderinga av studentane, praksisordninga skal halde fram, karaktersystemet skal vera bestått/ikkje bestått, samt ei rad andre saker. Men Kollegiet fatta og vedtak om å auka det obligatoriske pensumet til 2/3 på grunnfag og 1/3 på mellom- og hovudfag. Framlegget til SPA var 1/3 på grunnfag og ingenting på mellom- og hovudfag slik det er i dag.

Kampen som førest på SPA er ei utfordring til andre stader om å gjera det same. Sosialpedagogane har i alle høve kasta hansen.

KLASSEKAMPEN I EN MÅNED FOR 35 KR

☐ En måneds prøveabonnement	kr. 35	Lørdagsutgaven	☐ 1 år	kr. 130
☐ Månedabonnement	kr. 46		☐ 1/2 år	kr. 65
☐ Kvartalsabonnement	kr. 138		☐ 1/4 år	kr. 33
☐ Halvårsabonnement	kr. 275			
☐ Helårsabonnement	kr. 550			

Navn

Adresse

Poststed

Klassekampen Postboks 2046, Grünerløkka, Oslo 5.

OPPBRUDD utgis av Norges Kommunistiske Studentforbund ved de høyere læresteder i Oslo.
Ansvarlig: **Jørn Magdahl.**
Adressa vår er: Oppbrudd, Postboks 115, Blindern, Oslo 3.

DET NORSKE STUDENTER SAMFUND

LØRDAG 24/2 ER LITTERATURKRITIKKEN GOD NOK?

FREDAG 2/3 KVINNER I STRID Festmøte. Glimt fra kvinnekampens historie.

FREDAG 9/3 HVOR GÅR KINA?

FREDAG 16/3 GJELDSSLAVER PÅ LIVSTID Om studentøkonomien

LØRDAG 24/3 OG SØNDAG 25/3 TEACH-IN OM AFRIKAS HORN

FREDAG 30/3 ØKONOMISK UNNTAKS— TILSTAND I NORGE Hva med arbeidsplassene i kriseåret 1979?

torsdag 5/4 3. VERDEN - ANTI-IMPERIALISTISK KRAFT ELLER EN ILLUSJON?

FREDAG 27/4 KRIG I VÅR TID?

FREDAG 4/5 KONFRONTASJONSMØTE MELLOM KANDIDATSTYRENE

LØRDAG 12/5 GENERALFORSAMLING

NKS med stor studiekampanje — Bli med

NKS prioriterer de politiske studiene dette semesteret forteller Jørn Magdahl, offisiell talsmann for NKS, til «Oppbrudd».

— Hva blir innholdet i denne studiekampanjen?

— Alle NKS-laga vil arrangere studiesirkler i tilknytning til den endrede verdenssituasjonen med Sovjet som en stadig klare trusel mot sosialismen, den nasjonale uavhengigheten og verdensfreden. Vi vil starte med å studere den indre karakteren til Sovjet. Vi vil studere de konkrete forholda i landet i lys av Marx' analyse av kapitalismen som karakterisert av en polarisering mellom to typer vareeiere; Arbeiderklassen som må selge arbeidskrafta si på et marked til de reelle eierne av produksjonsmidlene.

Derneft vil vi ta opp lovene for imperialismens ujamne utvikling som fører til et økende antall lokale kriger — og vil utløse verdenskrig mellom Sovjet og USA. I denne forbindelsen er det særlig viktig å gå inn på sammenhengen mellom at Tyskland var en relativt svak kapitaleksportør og samtidig utløste to verdenskriger — og sammenlikne med Sovjets rolle i dag.

Til slutt vil sirkelen gå inn på Sovjets strategiske plan for å forberede krig — og se på teorien om tre verdener som en

strategi for å utsette krigen — og knuse supermaktene. For mange som ikke har studert Sovjets planer, kom napalmbombinga i Eritrea og invasjonen i Kampuchea som et sjokk. Mye annet som kuppet i Afghanistan, eller Sovjets «frigjøringsbevegelse» for Pakistan organisert nettopp fra det nykuppde Afghanistan, er folk lite kjent med.

— Noen har fulgt med i polemikken om Sovjet i flere år uten å ha gjort seg opp en endelig mening. Særlig nye studenter vil sikkert ønske seg en mer allsidig vurdering enn et AKP-opplegg?

— Til det med allsidighet kan jeg bare love at materiell fra SV og trotskistene vil inngå i studieopplegget — sånn at det blir mulig å sammenlikne.

At spørsmålet kan være vanskelig betyr bare at det må studeres desto grundigere — begivenhetene rundt om i verden tilsier at det er nødvendig. Jeg tror det er avgjørende at en studenter kommunistisk teori og facts i sammenheng. Skal vi finne ut om Sovjet er kapitalistisk og imperialistisk må en ha en viss kjennskap til både Marx' analyse av kapitalismen, Lenins imperialismeanalyse — og en må kjenne de konkrete forholda. Den samme metoden må vi bruke på Kinaseminaret vi skal arrangere dette semesteret.

SEMINAR OM KINA OG SOSIALISMEN

— Vi bringer møtetemaene for seminaret nedafor — kan du bare si noen ord om opplegget?

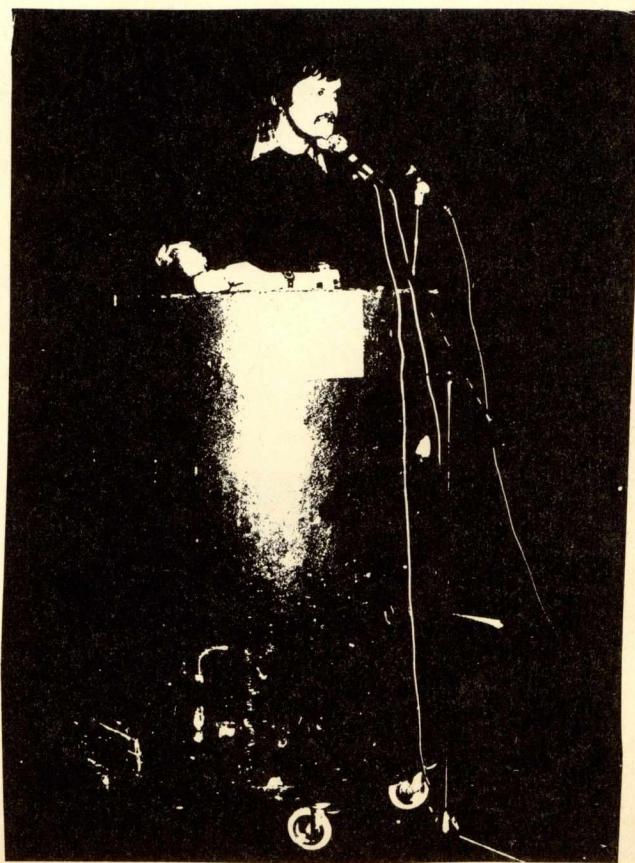
— Ting har utvikla seg fort i Kina etter «firerbandens» fall. Verdenspressas øyne er på landet mer enn noengang. Mange progressive lurer på hva som skjer — og noen er bekymra. Blir Kina et høgt utvikla sosialistisk land innen år 2000 — eller bærer det lukt tilbake til kapitalismen? Vi skal ikke ta opp alle de positive trekkene hvor Kina opplagt er et eksempel, men prioritere det kontroversielle. Samtidig må vi høyne vår generelle forståelse av hva sosialismen er for noe. Noen som rekner seg som sosialister blir forskrekka når Marx' sier i «kritikken av Gothaprogrammet» at under sosialismen må det være store lønnsforskjeller fordi folk skal ha etter det de produserer. Eller de tror det er Deng Xiaoping som har innført karakterene i kinesisk skole — enda de har vært der hele tida sida 1949. Folk som synes det bryter med noen slags sosialistiske prinsipper at Kina importerer Cola til turistene sine — ville kunne ha en viss interesse av Lenins handelspolitikk f.eks.

BLI MED

— På spørsmål om hvem NKS vil ha med på studiesirklene og Kinaseminaret — og åssen folk skal få meldt seg på sier Jørn Magdahl:

— Vi vil ha med flest mulig på de sakene jeg har snakka om her, i tillegg skal vi ha noen interne kurser og diskusjoner. Folk kan melde seg på til NKS'ere de kjenner eller på NKS-stand. Sirklene begynner på de første stedene nå, og alle vil være igang i løpet av måneden. Kinaseminaret begynner med et åpent møte i

om kort tid. Det vil bli grundig annonsert. Seminaret fortsetter deretter på torsdag ettermiddager. Vi gjør et unntak for hvem vi vil ha med: Det skal ikke være konfrontasjonsmøter med de andre grupperingene. Det blir det nok av anledninger til i DNS denne våren.

Jørn Magdahl — talsmann for NKS.

Sprekker KUL?

Tema: HVOR GÅR KINA?

Enkelttemaene:

1. Går Kina den kapitalistiske vegen?
2. Utdanningspolitikken i Kina. 30 år med eksperimenter, kamp og erfaringer.
3. Hva sa Marx om sosialismen? Kritikken av Gothaprogrammet.
4. Sjølberging eller Coca Cola. Om forholdet mellom sjølberging, utenrikshandel, utenlandslån og import av teknologi.
5. Maos syn på Stalin-Sovjet. Kritikk og lærdommer av utviklinga i Sovjet under Stalin.
6. Kina-partibyråkrati, eller proletariatets diktatur.
7. Hvordan skal vi vurdere kulturrevolusjonen.

«Kommunistisk Arbeiderforbund» og dets talerør på Blindern, «Kommunistisk» Universitetslag, lider av akutt åndenød. I en pressemelding på nyåret hevder seks utmeldte KA'ere, at KA de siste åra har mista 3/4 av sine arbeidermedlemmer. Utbryterne påpeker at KA i dag fungerer som klakkør for Enver Hoxha. Oppbrudd har tidligere referert uttalelser fra KA-formannen Egil Engeland som brøt med KA og nå støtter Mao Zedongs 3-verden teori.

FORSØK PÅ Å FORENE MOTSTRIDENDE LINJER

Det forundrer oss ikke om et liknende sammenbrudd rammer KUL. Linja de tviholder på i støtten til Arbeidets Parti i Albania, burde ihvertfall få noen og enhver til å sperre øynene opp. EN sak er støtten til APA's linje og at de framhever Enver Hoxha som sjefsideolegen i «oppjøret med den moderne revisjonismen» (KKP). Verre er det at de samtidig med dette fortsetter å framheve Mao som marxist-leninistisk klassiker. Dette er uforenelig. APA's «oppgjør»

med KKP er ikke avgrensa til perioden etter Maos død. Polemikken deres er et angrep på hele KKP's historie og resultater. Den er et angrep mot hele Mao Zedongs tenkning. Dette er klart for alle som gidder å studere APA's skrivelser og ikke lukker øya. KUL har villig trukket visiret ned. Sjølmotsigende og dustete er linja KUL har valgt. OM ikke KUL-medlemmer reagerer kraftig og ihvertfall gjenoppretter en slags «indre logikk» i linja si, ja, da frykter vi sløvsinnet har konsolidert seg fullstendig i organisasjonen.

ENVER HOXHAS NYE BOK

Vi gjengir noen småkutt fra den albanske forhåndsomtalen av Enver Hoxhas nye bok. Forhåpentligvis er den snart i handelen.: «Et eget kapittel heter «Mao Zedongs tenkning — en antimarxistisk teori.» Her blir den såkalte teorien og alle dens avskygninger kritisert: partibygginga, hæren og særlig behandlinga av strategi og taktikk i revolusjonen, i klassekampen osv. Kamerat Enver Hoxha understreker at Mao Zedongs tenkning er en form for revisjonisme og den begynte å ta form før andre verdenskrig, særlig året 1935, da Mao kom til makta.»

Merk det KUL. Skillet for KKP's negative utvikling settes til 1935, året med «den lange marsjen», oppgjøret med Wang Mins feilaktige konvensjonelle stillingskrig. Denne gale linja som Mao tok oppgjør med, hadde kosta tusner av mennesker livet og førte til at de frigjorte områdene i Sør-Kina for det meste gikk tapt. Vel, APA havner etterhvert i godt selskap. Moskva-revisjonistene har alltid sagt at Maos kamp mot Wang Min i 30-åra var «prinsippløs». Forøvrig døde Wang Min for få år sia i Moskva, som «formann for sentralkomiteen i KKP i eksil».

Sterke saker. Hva sier KUL til dette tro? Sjøl om Hoxhas helomvending har kommet noe brått (1974 snakket Hoxha om «Mao Zedong, den store og høyt elskede leder») følger vel KUL med på ferden? Dere kan ihvertfall ikke fortsette med å skamroze Hoxha og Mao samtidig, eller hva? Vi venter spent.

K.K.